

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσχαλν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνέγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαλ' ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

περίοδος Β' — τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Μαρτίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 13

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια).

ΜΕΤΑΞΥ ΜΠΟΥΝΑΣ-ΒΙΤΕΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΒΑΝΑΣ

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶνε σπάνιον πρᾶγμα εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, ὅπου οἱ Ἴνδοι δὲν γνωρίζουν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς θήρας, τῆς ἀλιείας καὶ τῆς συγκομιδῆς τῶν χελωνείων ὠδῶν, — συγκομιδῆς ἀφθόνου, ἀπασχολούσης μέγαν ἀριθμὸν ἔργατῶν. μεθ' ἧν τὴν δυσπιστίαν τοῦ λαοῦ Μαρσιάλῃ.

Ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἦσαν πολὺ κουρασμένοι ἐκ τῶν χειρισμῶν, τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τὸν φλογερώτατον ἥλιον, οἱ κυβερνήται ἐκρίναν ἀναγκαῖον νὰ τοῖς χορηγήσουν μίαν ὥραν δι' ἀνάπαυσιν καὶ διὰ γεῦμα. Καὶ πάλιν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Οὐρβάναν πρὸ τῆς ἑσπέρας. Τρόντι μὲν θὰ παρέκαιμπτον τὴν ἐμάνυμον νῆσον, καὶ ἡ πολίγνη, ἡ τελευταία ἐκ τῶν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιόν των.

Τὰ πλοιαρία ἠγκυροβόλησαν παρὰ τὴν ὄχθην καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπου ὑψηλά τινα δένδρα τοῖς προσέφεραν τὸ ἄσυλον τῶν πυκνῶν αὐτῶν φυλλωμάτων.

Πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειαν τοῦ λαοῦ Μαρσιάλῃ, κάποια οἰκειότης ἤρχισεν νὰ ἀναπτύσσεται μετὰ τῶν ἐπιβατῶν τῶν δύο πλοιαρίων, — πρᾶγμα φυσικώτατον καὶ ἀναπόφευκτον ἄλλως τε, ὅταν ταξειδεύῃ κανεὶς ὑπὸ τοσαύτους ὄρους. Τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο παράλογον. Ὁ κ. Μιγκέλ δὲν ἐκρυπτε διόλου τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐγένεκεν ὁ νεαρὸς Κερμῶρ, οὗτος δὲ θὰ παρέδαινε τοὺς στοιχειωδέστερους κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἂν ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς τὰ δεῖγματα ἐκεῖνα τῆς συμπαθείας.

Καὶ ὁ δυστυχῆς λογίας ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀνέχεσται ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ. . . Ἄλλ' ἂν εἰδείκνυς τάσεις ὑποχωρήσεως. ἂν ἦτο τώρα ἡμερώτερος καὶ γλυκύτερος, δὲν το ἔκαμνεν ὁμῶς χωρὶς νὰ μὲμφεται ζωηρῶς τὸν ἐκυτόν του ἐπὶ ἀφροσύνη καὶ ἀδυναμία.

Ἄν καὶ ἡ νῆσος ἦτο καλλιστεργημένη εἰς μερικὰ μέρη, δὲν ἐφαίνετο ὁμῶς νὰ ἔχῃ ζῶα κατάλληλα πρὸς θήραν, ἐκτὸς ὀλίγων νησῶν καὶ ἀγριοπεριστέρων. Διὰ τοῦτο οἱ κνηγοὶ μας οὐτε κ' ἐσκέφθησαν νὰ παραλάβουν τὰ τυφελιά των, μὲ

σκόπην νὰ ποικίλουν τὸν κατάλογον τοῦ προσεχοῦς των γεύματος. Ἄλλως τε θὰ εἴρισκαν εἰς τὴν Οὐρβάναν ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ ν' ἀναγεῶσουν τὰς ζωοτροφίας των.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως διήλθε μὲ συνομιλίαν, ἐν ᾗ οἱ ναῦται ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν δένδρων.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν, ὁ Βαλδέξ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Καὶ ἁμέσως τὰ πλοιαρία ἐξεκίνησαν. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ρυμουλκηθῶν μὲ τὴν ἑσπίλα νὰ μὲχρι τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς νῆσου. Ἐκείθεν, δὲν εἶχον εἰμὴ νὰ δια-

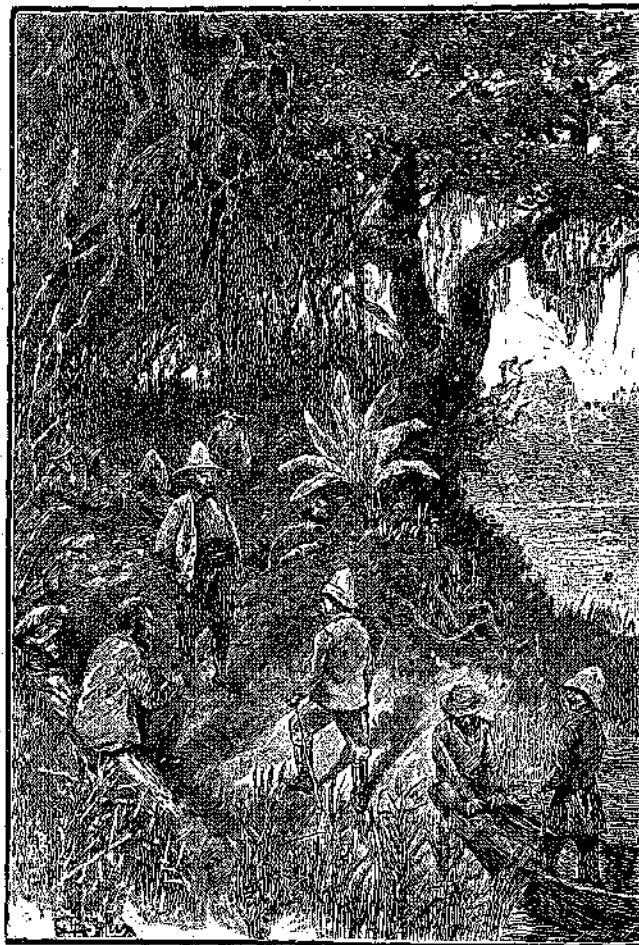
σχίσουν λοξῶς τὸ ἄλλο ἡμῖον τοῦ ποταμοῦ. Τοῦτο ἔγινεν αἰσίως, καὶ πρὸ τῆς ἑσπέρας τὰ δύο πλοιαρία ἠγκυροβόλησαν πρὸ τῆς Οὐρβάνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΝΕΟΣ ΚΟΝΙΟΤΟΥ ΕἰΣ ΤὸΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν Οὐρβάναν πρωτεύουσαν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. Εἶνε ἡ σημαντικώτερα πολίγνη μετὰ ξὺ Κατάρας καὶ Ἀγίου Φερνανδου τοῦ Ἀταβάπου, κειμένων εἰς τὰς δύο γωνίας, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ ποταμὸς, — τὴν μίαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκ δυσμῶν στρέφεται πρὸς βορρᾶν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκ βορρᾶ στρέφεται πρὸς ἀνατολὰς.

Λόφος μετρίου ὕψους ἐγείρεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα μὲ τὴν πολίγνην, τὴν ἐκτισμένην παρὰ τοὺς πρόποδάς του. Τὴν ἐπογγὴν ἐκείνην ἡ Οὐρβάνα εἶχε περὶ τοὺς τετρακοσίους κατοίκους, τοὺς περισσώτερος μιγάδας Ἰσπανοῖνδους, διασπαρμένους εἰς ἑκατοντάδα καλυβῶν. Δὲν εἶνε διόλου γεωργοί, καὶ μόνον ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν καταγίνονται εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. Οἱ ἄλλοι θηρεοῦν, ἀλιτεύουν καὶ ἐν γένε

• Οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν. • (Σελ. 101, στήλ. α.)

κλίνουν προς την άρχιαν άλλως τε ζούν άνέτως, αϊ δε καλίβαι αϊ διεσπαρμένοι μεταξυ των βονανειών της οχθης, έχουν κάποιαν εψιν εύδαιμονίας, σπανίαν εις τα μακρυνά αυτα μέρη.

Ο κ. Μιγκέλ και οι φίλοι του, ο λοχίας Μαρσιάλης και ο Παύλος Κερμώρ ελογάριαζαν να μείνουν μόνον μίαν νύκτα εις την Ουρβάναν. Είχον άρχιθῆ την πέμπτην ώραν, και η έσπερα θα τοις έφθανε δια νάνανεώτου τας προμηθειάς των. Προς τουτο άπετάθησαν προς τον πολιτικόν άρχηγόν της χώρας, ο όποιος έπροθυμοποιήθη να παράσχη τας έκδουλεύσεις του εις τους ξένους και να θέσῃ εις την διάθεσιν των την κατοικίαν του.

Ο άρχηγός αυτός, είδος έπαρχου και αστυνόμου συγχρόνως, ήτο μιγάς πεντηκοντούτης περιπόου. Εξ η δ' εκεί μετά της συζύγου του και των πολυπληθών τέκνων του, τα όποια ήσαν από οκτώ μέχρι δεκαοκτώ έτων, άγόρια και κοράσια, εύρωστα όλα και άνθηρότατα.

Όταν έμαθεν ότι ο κ. Μιγκέλ και οι δύο συνάδελφοί του ήσαν σημαντικά πρόσωπα της Βολιβάρης, τοις έκαμεν ακόμη καλλιτέραν ύποδοχην και τους προσέκαλεσε να διέλθουν την έσπεραν εις την καλύβην του. Η πρόσκλησις επεξετάθη μέχρι των επίβατων της Γαλλίας και ο Παύλος Κερμώρ έχαρη, διότι ήσως θα έλάμβανεν εύκαιρίαν να μάθη τίποτε περί των δύο συμπολιτών του, η τύχη των όποιών τον άνησχυει πολύ.

Τα δύο πλοιαρία είχαν εισέλθη εις τον όρμίσκον της πολιχνης, όπου ύπήρχον προσδεδεμένοι μερικά κούρια και άλιευτικά τινες λέμβοι. Εκτός τουτου, έβλεπε τις και τρίτον πλοιαρίον, υπό την φύλαξιν κυβερνήτου ίθαγενοως.

Ότο το πλοιαρίον των δύο γάλλων εξερευνητών, των κκ. Ιακώβου Έλλων και Γερμανού Πατέρου. Οι ναυταί των τους έπερίμεναν εις την Ουρβάναν επί εξ ήδη εβδομάδας, και μη βλέποντες αυτους να επιστρέφουν, κατείχοντο υπό άνησυχίας ζωηράς.

Γευματίσαντες επί των πλοίων, οι επιβάται άπεδιβάσθησαν και διηθύθησαν προς την καλύβην του έπαρχου.

Η οικογένεια ήτο συνηθροισμένη εις την αίθουσαν, επιπλωμένην απλούστατα με μίαν τράπεζαν, με καθίσματα από δέρμα έλάφου, και στολισμένην με μερικά θρησκευτικά αντικείμενα.

Πολλοί «πρόκριτοι» της Ουρβάνας είχαν προσκληθῃ εις την έσπεριδα ταύτην, και μεταξυ αυτών εις κάτοικος των περιχώρων. Το πρόσωπον τουτο δεν ήτο έντελώς άγνωστον εις τον Παύλον Κερμώρ, χάρις εις το βιβλίον του κ. Σαφρανζών, ο όποιος ίδου τι λέγει περί αυτου :

«Ο κ. Μαρσάλ, γηραιός Βενεζουελανός, ήλθε πρό δεκαπενταετίας και

έγκαιεστάθη εις την Τίγγραν, παρά την πολίχνην Ουρβάναν. Είπε άληθής σοφός ο κ. Μαρσάλ. "Ίδρουν άγροκήπιον μετά ζωοτροφείου, το όποιον περιποιούνται μερικοί ίθαγενείς με τας οικογενείας των. Περίξ εκτεινόνται άγροί σίτου, μανιόκα, κριθής, ζαχαροκαλάμου και θαυμασίαι φυταί βανανειών, ταυτα δ' επαρκούν αφθόνως εις την διατροφήν του μικρού εκείνου κόσμου, του εύτυχούς και ήσυχου.»

Ο κ. Μαρσάλ, τον όποιον εκάλεσαν εις Ουρβάναν μερικά ύποθέσεις, εύρέθη έδω κατά την άριξιν των πλοιαρίων. Είχεν έλθη δια της κουριας του, οδηγουμένης υπό δύο εκ των ανθρώπων του, και καταλύσας εις την καλύβην του έπαρχου, του φίλου του, έλαβε φυσικά μέρας και εις την έσπεριδα.

Βεβαίως δεν περιμένει κανείς ύποδοχην του "Αϊ - λ α ι φ εις εν χωρίον του "Ορενόκου ! "Αλλ' ελλείπει εκλεκτών γλυκισμάτων και ήδυπότων, ύπήρχον εξαίρετα πλακούντια, κατασκευασθέντα υπό της οικοδοποιήσας και των θυγατέρον της, λαμπρός ιδιαίτερος καφές, καλλιεργούμενος επί το άγροκήπιον του κ. Μαρσάλ, και επί πάλιν δεξιώσις ειλικρινής και εγκάρδιος.

Ο κ. Μαρσάλ, ο άνοικτόκαρδος γέμων, ηύχαριστήθη πολύ, συνομιλήσας μετά του Παύλου Κερμώρ εις την γλώσσαν του τόπου. Τω ύπενθύμισε δε ότι πρό πενταετίας ο συμπολιτής του Σαφρανζών είχε φιλοξενηθῃ εις το άγροκήπιον, επί τινα καιρόν — πολύ βραχύν προς μεγάλην του λύπην.

"Αλλ' εδιάετο τόσο πολύ να εξακολουθήσῃ το περιπέτειώδες του ταξείδιον ! προσέθεσεν ο κ. Μαρσάλ. Τολμηρός εξερευνητής, άγάπητέ μου ! Περιφρονών τους κινδύνους, με κίνδυνον της ζωής του, εξηρεύησε τον εθνικόν μας ποταμόν μέχρι των πηγών του. Ίδου Γάλλος τιμών την Γαλλίαν !

Και τας λέξεις ταύτας έπρόφερε με πολλήν ζωηρότητα, μαρτυρούσαν περί του ένθουσιασμού, τον όποιον διετήρει η καρδια του γηραιού εκείνου Βενεζουελανού.

"Όταν ο κ. Μαρσάλ και ο έπαρχος έμαθον τον σκοπόν του ταξείδιου των κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίνα, ο Παύλος παρετήρησεν ότι εκυτάχθησαν με απορίαν. Πώς ; το ζήτημα του "Ορενόκου δεν ήτο πρό πολλού λελυμένον, ύπερ του κ. Μιγκέλ ;

"Όπωςδήποτε ο κ. Μαρσάλ έκρινε καλόν να ένθαρρύνῃ τους γεωγράφους να εξακολουθήσουν το ταξιδιόν των μέχρι της συμβολής των τριών ποταμών.

"Θα ώφεληθῃ η επιστήμη της πατριδος μας, ειπε, διότι ποιος ειξεύρει, κύριοι, αν από αυτήν την εκδρομήν δεν άποφέρειτε καμμία ανακάλυψιν ;

— Το ελπίζομεν, απεκριθῃ ο κ. Μιγκέλ, διότι πρόκειται να επισκεφθώμεν χώραν έντελώς άγνωστον, αν θα προχωρήσωμεν πέραν του "Αγίου Φερνάνδου.

— Και θα προχωρήσωμεν ! . εβεβαίωσεν ο κ. Φέλιπ.

"Όσον μακράν χρειασθῃ ! προσέθεσεν ο κ. Βαρίνας.

"Αλλ' ο Μαρσιάλης, προς τον όποιον ο Παύλος άνεκοίνωσε το θέμα της συνουμιλίας, έσεισε την κεφαλήν του και έψιθύρισεν :

"Ε, παιδί μου ! αν όλοι οι άνθρωποι ήταν φρόνιμοι, δεν θα ύπήρχαν ετον κόσμον τόσα φρενοκομεία !

Κατόπιν ώμίλησαν περί των δύο Γάλλων, των όποιων εις μάτην άνέμενον την έπάνοδον εις Ουρβάναν. Ο κ. "Επαρχος τους ειχεν ύποδεχθῃ κατά την άριξιν των, τους εγνώρισεν επίσης και ο κ. Μαρσάλ, φιλοξενήσας αυτους επί μίαν ήμέραν εις την Τίγγραν. Και οι δύο όμως διεβεβαίωσαν τους φίλους μας, ότι μετά την αναχώρησιν των, τίποτε δεν ήκουσαν, τίποτε δεν έμαθον περί αυτών, μολοντι είχαν ερωτήσῃ, τόσους ί λ α ν έ ρ ο υ ς, επιστρέφοντας από τα μέρη εκείνα.

— Μα εινε βεβαίον, ηρώτησεν ο κ. Φέλιπ, ότι είχαν σκοπόν να επιστρέφουν εις την Ουρβάναν ;

— Βεβαίωτατον, απήντησεν ο "Επαρχος, και δι' αυτό ακριβώς άνησυχούμεν. Το πλοιαρίον των τους περιμένει έδω, με τα πράγματά των και με τας συλλογάς των.

"Όταν έφυγαν, ειπεν ο Παύλος, έπήραν μαζί των κανένα οδηγόν ;

— Ναι. . . έπήραν μερικούς "Ινδούς Γιαπούρους, τους όποιους εγώ τοις έπρομήθευσα.

— Και ειχατε εμπιστοσύνην εις αυτους τους ανθρώπους ; ηρώτησεν ο κ. Μιγκέλ.

— Είχα, όσην ειμπορεῖ να έχῃ κανείς προκειμένου περί "Ινδών του έσωτερικού, απήντησεν ο "Επαρχος.

— Γνωρίζετε ποιον μέρος ακριβώς έσκόπευον να επισκεφθούν ; ηρώτησεν ο Παύλος.

— Καθώς μου έλεγαν, απεκριθῃ ο κ. Μαρσάλ, έπρόκειτο να διευθυνθούν εις την Σιέρραν Ματαπέυ, εις τανατολικά του "Ορενόκου, χώραν σχεδόν άγνωστον, την όποιαν μόνον Γιαπούροι και Μαπόγοι διασχίζου. Οι δύο Γάλλοι και ο άρχηγός της ακολουθίας των ήσαν εφίπκοι : οι άλλοι "Ινδοί, πάντες η εξ, τους ήκολούθουν πεζοί, φέροντες τους ταξιδιωτικούς σάκους.

— Μήπως η χώρα εκείνη ύπόκειται εις πλημμύρας ; ηρώτησεν ο Παύλος Κερμώρ.

— "Οχι, απήντησεν ο κ. Μιγκέλ : αι πεδιάδες εκεί εινε εύτυχώς πολύ ύψηλότε-

ραι από την επιφάνειαν της θαλάσσης. — Ναι, υπέλαβεν ο έπαρχος : ύπόκειται όμως εις σεισμούς, και γνωρίζετε ότι οι σεισμοί δεν εινε σπάνιοι εις την Βενεζουελαν.

— Πάντοτε ; ηρώτησεν ο νεανίας.

— "Οχι, απήντησεν ο κ. Μαρσάλ : άλλα κατ' εποχάς και ακριβώς πρό ενός μηνός καθένημεν αρκετά ισχυράς δονήσεις και μέχρι της Τίγγρας.

Τρώντι, το έδαφος της Βενεζουέλας συνταράσσεται υπό σεισμών, μολοντι τα όρη της δεν έχουν κρατήρας εν ενεργεία. Ο Ουμβόλδος, ο διάσημος φυσιοδίφης, την ονομάζει « κατ' εζοχήν χώραν των σεισμών » και κατ' διαφόρους εποχάς, πολλὰι βενεζουελικαί πόλεις, — η Κουμάνα, η Μεδίδα, η Καρακάση, — ύπέστησαν μεγάλας καταστροφάς.

"Όταν η περί των δύο Γάλλων συνουμιλία εξηγητήθη ο κ. Μαρσάλ άπετάθη προς τον λοχίαν και τον άνεψιόν του. ("Επειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ

Αγαπητοί μου, Αϊ η Μεγάλη Τεσσαρακοστή έτελείωσεν. Παρήλθον μίαι αι μακραί ήμέραι της προσευχής και της νηστείας. . . Και αι ήμέραι της θλίψεως, του πένθους, έπέρασαν και αυταί : ο γλυκός Έσταυρωμένος κατεβίβασθη από τον πανάγιον σταυρόν του και υπό τους θρήνους των πιστών κατετίθη εις το κινόν του μνημείον. "Αλλ' ίδου και πάλιν ο "Αγγελος κατήλθεν εξ ουρανού και άπεκύλισε τον λίθον, και ο Χριστός άνέστη, πατών τον θάνατον και χαρίζων ζωήν.

Το χαρμόσυνον άγγελμα διαλαλούν παντού οι κώδυνες χαρμούνως : Χριστός άνέστη ! Εύτυχεις, όσοι προητοιμάσθησαν να το ύποδεχθούν ως άληθεις Χριστιανοί, όσοι έγιναν Ικανοί να αισθανθούν την αγαλλίασιν της "Αναστάσεως, να λάθουν μέρος μ' έλαφράν την καρδίαν εις την πανήγυριν των πανηγύρεων ! Εύτυχεις όσοι ένήστευσαν, όσοι εξεπλήρωσαν τα θρησκευτικά των καθήκοντα, όσοι ειργάσθησαν, όσοι έμελέτησαν, όσοι έκοπίασαν. . . Αυτοί εινε οι εκλεκτοί. Αυτους θα εύλογήσῃ ο αναστάς Κύριος, και θα τους συνανυψώσῃ και θα τους συνδοξάσῃ. Αυτοί θα αισθανθούν άγώς, άληθώς,

βαθώς, την χαράν της "Αναστάσεως, την αγαλλίασιν της μεγάλης εορτής.

Οι δε άλλοι ; "Ω, άμφοβόλλω πολύ δια την χαράν του χρόνου της δοκιμασίας, αν δεν έμετανόησαν, αν δεν ένήστευσαν την ψυχικήν εκσίτην νηστείαν, η όποια εινε εξαγνισμός, — και η όποια γίνεται και όταν ακόμη εξ ανάγκης σωματικῆς τρώγῃ κανεις κρέας. — αν δεν ειργάσθησαν, αν δεν έκοπίασαν, αν τους εύρίσκη το Πάσχα, όπως τους αφήκει η "Απόκρεω, αν δεν προσεπάθησαν να προοδεύσουν, αν δεν εφιλότημήθησαν να βελτιωθούν, — ω, βεβαίως αυτους δεν θα τους άφισῃ η τύχη της συνειδήσεως να αισθανθούν την χαράν της "Αναστάσεως ! .

"Οχι, ο Χριστός δεν θα τους συγκταλέξῃ, μεταξυ των εκλεκτών του, δεν θα τους ανυψώσῃ, δεν θα τους συνδοξάσῃ. "Ας φαίνονται ότι εορτάζουν, και χαίρονται : ας προφέρουν τα χείλη των Χριστός άνέστη ! ας κρατούν κόκκιναν αύγα και ας τσουγκρήσουν : ας ανταλλάσουν τον ασπασμόν της αγάπης, ας εινε γελαστά και φαιδρά τα πρόσωπά των, όπως τα φορέματα των νέα και εορτάσιμα ! . "Αλλ' η χαρά δεν θα φθάνη εις τα βάθη της ψυχής των, εις την καρδίαν των, δεν θα εισέρχεται το ουράνιον φως : όχι, δεν θα εινε τελείως εύτυχεις.

Θα τους ιδῆτε μελαύριον, όταν θα έλθη η ήμέρα και η ώρα να δώσουν λόγον των πράξεών των, — θα τους ιδῆτε εις τας "Εξετάσεις . . . Είμαι βεβαίος, ότι όλοι οι αγαπητοί μου φίλοι, προς τους όποιους απεύθυνομαι σήμερα, ανήκουν εις την τάξιν των "Εκλεκτών. Αυτοί άνεδείχθησαν άξιοι να προσέλθουν εις την χαράν του Κυρίου των. "Εξεπλήρωσαν πιστώς το καθήκον των και δεν έχουν καμμίαν τύφιν συνειδήσεως. Και εν φει κώδυνες διαλαλούν παντού το χαρμόσυνον άγγελμα της "Αναστάσεως, αυτοί αισθανονται πλήρη, τελείαν, άμιγῃ την αγαλλίασιν. Θα το άποδείξουν και μεθαύριον, όταν θα έλθη η ήμέρα και η ώρα να δώσουν λόγον των πράξεών των, — θα το άποδείξουν και εις τας "Εξετάσεις.

"Αλλ' όχι ! Τι λέγω ; Η σημερινή ήμέρα εινε ήμέρα χαράς, αγάπης, αδελφοποιήσεως, συγγνώμης. Κανεις χωρισμός, καμμία διακρίσις ! Χριστός "Ανέστη ! Νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, προσέρχονται εις την χαράν του Κυρίου των. Ο μόσχος πολύς, η τράπεζα γέμει, ύπάρχει θέσις δι' όλους. Και η χάρις του αναστάτος Χριστού θα φωτίσῃ και τους αναξίους ακόμη, να γίνουν άξιοι της χαράς, της συγγνώμης, της αγάπης. Πάντοτε ύπάρχει καιρός δι' εργασίαν, δια προσευχήν, δια μετάνοιαν. Κανεις ας μην φοβηθῃ, κανεις ας μη

απελπισθῃ. Σήμερα εορτάζει "Εκείνος, ο όποιος δέχεται και τον εσχάτον, όπως και τον πρώτον.

Και προς όλους, νηστεύσαντας και μη, άποστέλλω τον ασπασμόν της αγάπης. Χριστός άνέστη ! Αληθώς άνέστη ! Σας ασπάσσομαι.

ΦΙΛΙΔΩΝ

ΑΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ (Μύθος)

Δύο περιστέραι έκαμαν την φύλασιν των εις την γωνίαν παλαιού τοίχου, ηρειπωμένου. Κατά μίμησιν των μυρμηκων, έμάζευσαν και αυταί πολυ σιτάρι το καλοκαίρι, δια να έχουν να τρώγουν τον χειμώνα. Η μεγάλη ζέσθη όμως το είχε άποξηράνη ώστε, περί τα τέλη του θερού, έφαίνετο ως να ώλιγόστευσε κατά το ήμισυ.

Το άρσενικόν περιστέρι εξεπλάγη πολύ όταν επέστρεψεν από ένα ταξείδι και ειδη το σιτάρι δεκατισμένον. Εφαντάσθη ότι το είχε φάγη το θηλυκόν, και από τον θυμόν του ώρμησε κατ' επάνω του και το έφόνευσ με ραμφίσματα.

"Ηλθεν ο χειμών με τα φύγη του. Η ύγρασία και αι βροχαί έμούσκευσαν το σιτάρι και το έκαμαν να πάρῃ πάλιν τον πρώτον του όγκον. Το πτηνόν άνεγνώρισεν, άλλα πολυ άργά, το λάθος του, και έχυσε δάκρυα άνωφελούς μετανοίας δια τον άδικόν θάνατον της συντροφού του.

(Βιδραϊ)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστέ μου, ανασταίνεται με την άνάστασί σου "Απ' άκρη 'ς άκρη η πλάσι σου, ο ουρανός, η γῆ σου. "Ητανε, λές, τόσοσ καιρό για σένα πεθαμένη, Χλωμή, και με τα σύννεφα για σάβανα ντυμένη, Τώρα τα σάβανα πετῶ στολή γαλάζια βάζει, Και τη χλωμή την ψι της με ρόδινην αλλάζει. Και αν δεν γροικιέται, εσθυμα Χριστός άνέστη ψάλλει Γραμμένο εσχωρίζεται 'τα μαγικά της κάλλη. Μα κ' η χαρά ποϋταν νεκρή σε καθένος τα στήθη, Για σε, Χριστέ μου, σήμερα μαζί σου αναστήθη, Και μ' ελη εκείνη τη γλυκειά τη χάρι της και πάλι, Στο στόμα άνεβαίνωντας, Χριστός άνέστη ψάλλει.

ΑΡΙΑΔΗΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. Ι. ΔΡΟΣΟΣ
Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον Ἐθνικός Ἰγμός
εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων.
(Ἴδτε Διάπλασιν 1900, σελ. 302.)

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ. ΒΩΡΚΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια.)
ΒΡΗΘΙΣ

— Ναι, εἶπεν ὁ κ. Βώρκε· δὲν ἀφί-
νει εὐκαιρίαν ποῦ νὰ μὴ μαλώσῃ με τὴν
Ἑλληνὶν τὴν κακομεταχειρίζεται πολὺ.
— Ἡ Ἑλλὴ ἔχει πρᾶτατον χαρα-
κτῆρα, ἀπεκρίθη ἡ μίς Σμιλυ. Νο-
μίζω, ὅτι τὴν προορίζετε νὰ γίνῃ διδα-
σκάλισσα, διὰ νὰ τῆς δώσετε τὰ μέσα
νὰ κερδίῃ ἀργότερα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.
— Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν
ἐσκέφθην ἀκόμη διὰ τὸ μέλλον τῆς. Εἶνε
πολὺ μικρὰ ἀκόμη· ἄς εἶνε πρὸς τὸ πα-
ρὸν σύντροφος τῆς Ρόζας καὶ ἀργότερα
βλέπομεν.

— Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ ἰδέα νὰ κρατήσετε
τὴν Ἑλληνὶν ὡς σύντροφον τῆς Ρόζας,
δὲν εἶνε καλὴ οὔτε διὰ τὴν μίαν οὔτε
διὰ τὴν ἄλλην. Τὰ παιδιά δὲν εἶνε εὐ-
τυχῆ τὰ δύο μαζί καὶ οὔτε εἶνε δυνατὸν
πλέον νὰ εἶνε. Τὸ μάθημα κατήντησε
βάσανον. Ἡ Ρόζα κλαίει καὶ ἐξάπτεται
αἰωνίως. Ἐν τούτοις εἶνε εὐφυῆς καὶ ἡ-
μίον πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὴν,
πρὶν μεταβληθῆ ἢ διάθεσις τῆς. Ἡ Ἑλ-
λη ὅμως ἔχει χαρίσματα ὀλωσδιδίου ἐ-
ξαιρετικά. Ἐάν μου ἐπιτρέπετε νὰ ἐκ-
φράσω τὴν γνώμην μου, κύριε Βώρκε,
θὰ σας ἔλεγα: Βάλετε τὴν Ἑλληνὶν ἐσω-
τερικὴν εἰς κανὲν Σχολεῖον, τοῦλάχιστον
δι' ἕντος. Ἄς γίνῃ καὶ αὐτὴ ἡ δοκιμὴ.
Ἄν ἡ Ἑλλὴ θὰ γίνῃ διδασκάλισσα, ἔχει

ἀνάγκην ἀγωγῆς τελείας καὶ συστημα-
τικῆς. Ὅπως δὴ ποτε, νομίζω ὅτι τὰ δύο
παῖδιά δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ ζοῦν μαζί.
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συμ-
βουλὴν, καὶ θὰ σκεφθῶ, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Βώρκε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ θεὸς ἐσκέ-
πτετο περὶ τοῦ πρακτέου, ἡ Ρόζα καὶ ἡ
Ἑλλὴ ἐμάλωσαν πάλιν, κατὰ σύμπτω-
σιν δὲ παρέστη εἰς τὴν φιλονεικίαν τῶν
καὶ ὁ κ. Βώρκε. Εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν
τραπέζαν, ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοικτήν.
Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας διὰ νὰ πάρῃ
κάτι, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν
ζωηρότερας τοῦ συνήθους, καὶ ἐστάθη
νακούσῃ.

— Μὴ πλησιάζῃς ἐπὶ παράθυρο! ἔ-
λεγεν ἡ Ρόζα. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἰδῆς
τὸν θεῖόν μου!

— Μά, Ρόζα!...

— Αὐτὸ ποῦ σου λέγω! Εἶνε ὁ θεὸς
μου! Δὲν εἰμπορεῖς νὰ τὸν βλέπῃς ἐσὺ
κάθε μέρα! Τί; δικός σου θεὸς εἶνε;
Μετὰ βραχεῖαν πλῆθην, ἡ Ἑλλὴ ἀπε-
κρίθη εἰς τὸνον πλήρη μομφῆς:

— Εἶνε ὁ κ. Βώρκε μου!

— Καθόλου! Μόνον κάθε Πέμπτην
καὶ Κυριακὴν σοῦ δίδω τὴν ἄδειαν νὰ
τον βλέπῃς. Εἶνε ὁ θεὸς μου καὶ ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ τον κάμνω ὅ, τι θέλω.

— Δὲν εἶνε ὅμως ὁ κ. Βώρκε σ' οὐ!
ἀντιπῶν ἡ Ἑλλὴ.

— Καὶ πῶς τὸ λέγεις αὐτό; ἀνέκρα-
ξεν ἡ Ρόζα, ὡς θυμωμένον πετειναράκι.
Γιὰ μέγα εἶνε ὁ λαὸ! γιὰ σένα δὲν εἶνε
τί π' ο' τ' ε! καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν
ἔχῃς νὰ κάμῃς με αὐτόν!

— Μά Ρόζα... γιατί δὲν εἶσαι κα-
λὴ;... Εἶνε, σοῦ λέγω, ὁ κύριος
Βώρκε μου, ὁ δικός μου κ. Βώρκε.

— Δὲν εἶνε δικός σου, εἶνε δικός μου,
ὀλόκληρος δικός μου!

— Ναι, Ρόζα! ἀλλὰ εἶνε καὶ δικός
μου!

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, καὶ σοῦ ἀπα-
γορεύω νὰ το λέγῃς αὐτό. Πίσω! Μὴ
πλησιάζῃς ἐπὶ παράθυρο, γιατί θὰ σε
κτυπήσω.

— Μπᾶ! ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τον
ἰδῶ. Καὶ θὰ τον ἰδῶ διὰ τῆς βίας! εἶ-
μαι περὶ δυνατὴ ἀπὸ σένα.

— Γιὰ δοκίμασε λοιπόν!

Ἡ συμπλοκὴ τῆρα ἦτο ἀφρευκτος, καὶ
ὁ κ. Βώρκε ἔκρινε καλὸν νὰ εἰσελθῇ
κατεσπευσμένως.

— Ἐξέχασα τὰ γάντια μου, εἶπε.
Γιατί μαλώνετε σεῖς;

— Αὐτὴ λέγει ὅτι εἰσθε δικός τῆς,
ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα με χεῖλη τρέμοντα
ἀπὸ τὸν θυμὸν, δεικνύουσα τὴν Ἑλληνὶν
διὰ τοῦ δακτύλου. Καὶ δὲν εἶνε ἀλήθεια!

— Ἄ, Ρόζα, δὲν εἶπα ἔτσι!

— Ναι, εἶπες πῶς εἶνε ὁ κ. Βώρκε
σ' οὐ.

— Μά, Ρόζα, ἂν μάγαπᾷς, δὲν χαι-

ρῆσαι νὰ μάγαποῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσης;
ἠρώτησεν ὁ θεὸς Ἄρχης.

— Ὅχι, δὲν χαιροῦμαι, ἀπεκρίθη ἡ
Ρόζα, χωρὶς νὰ σκεφθῆ. Δὲν θέλω νὰ
σας ἀγαπᾷ ἡ Ἑλλὴ δὲν ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ σας ἀγαπᾷ. Εἰσθε δικός μου θεὸς,
κανενὸς ἄλλου!

— Ἐγὼ ὅμως τὸν ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ
Ἑλλὴ με φωνὴν πλήρη συγκινήσεως
καὶ με μάτια δακρυσμένα.

— Εἰμπορεῖ νὰ με ἀγαπᾷ, Ρόζα.
Ἐγὼ ἀπεναντίας θὰ ἤθελα νὰ ἐβλεπα
τὴν ἀνεψιάν μου θυμωμένην ἐναντίον τῆς
Ἑλλῆς, μόνον ἐάν ἡ Ἑλλὴ δὲν με ἀγα-
ποῦσεν.

Ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Οἱ λόγοι
τοῦ θεοῦ τῆς τὴν κατηύνασαν κάπως,
ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπεισαν τελείως.

— Καλλίτερα νὰ μὴ τὴν εὐρίσκामε
ποτὲ ἐπὶ τὸν Δὴ μ ὀ σ ἰ ο Κ ἦ π ο! εἶπεν
ὕστερα.

— Ρόζα!! γιατί εἶσαι ἔτσι κακὴ;
τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές;

Τὰ κλάματα τῆς Ρόζας ἐδιπλασιά-
σθησαν. Ἐν τούτοις ἐφίλησε τὴν Ἑλ-
λην καὶ τῆς εἶπεν:

— Ὅχι, ἔτσι τὸ εἶπα, Ἑλλὴ.

Δὲν ἤξευρεν οὔτε ἐκείνη τί συνέβαινε
μέσα τῆς ἀκριδῆς.

Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχῆς, ἀλλὰ
δὲν ἐγνώριζε καὶ διατί. Ἐξήλενε τὴν
Ἑλλην, καὶ συγχρόνως τὴν ἐλυπεῖτο.
Ἄλλ' ἀγνοοῦσα, ὅτι ἡ ζηλοτυπία εἶνε αἰ-
σθημα κακὸν καὶ ἀδικον, δὲν ἦτο εἰς θέ-
σιν νὰ αἰσθανθῆ μετανοίαν δι' αὐτό.

Κατόπιν τῆς σκηνῆς ταύτης, ὁ θεὸς
Ἄρχης ἐσκέφθη ἀκόμη σοβαρώτερα περὶ
ὅσον τῶ εἶχεν εἶπῃ ἡ μίς Σμιλυ. Καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεων τοῦ ἦτο τὸ ἐ-
ξῆς: Μετὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέν-
νων, ὠδήγησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν Ἑλ-
λην εἰς ἕν λαμπρὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς
Οὐαλλίας, παρὰ τὴν Βανγόρην, καὶ τὴν
κατέταξεν ἐσωτερικὴν. Ἐγνώριζε τὴν
διευθύντριαν, τὴν Κυρίαν Κλάρκε, καὶ
ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλὴ θὰ ἐλάμβανεν
ἐκεῖ τελείαν ἐκπαίδευσιν καὶ θὰ εἶχε πε-
ριβαλφιν μητρικὴν.

Ὁ κ. Βώρκε ἔκρινε καλλίτερον νὰ
μὴν εἶπῃ εἰς τὰ παιδιά διὰ ποῖον λόγον
τὰ ἐχώριζεν. Ἠρέσθη μόνον νὰ εἶπῃ εἰς
τὴν Ἑλληνὶν ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθῃ, πολλὰ
γράμματα, διότι ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐμα-
γάλωνε, θὰ ἦτο ἴσως ἠναγκασμένη νὰ
διδῇ μαθήματα.

Ἡ Ἑλλὴ ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸ Σχο-
λεῖον, καὶ ἡ Ρόζα ἐμεινεν ἀνευ ἀντιζή-
λου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πλατείας Φι-
τσουίλλιαμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Παρήλθον πολλὰ ἔτη ἀφ' ἧς ἡμέρας
ὁ κ. Βώρκε ὠδήγησε τὴν Ἑλληνὶν εἰς τὸ
Παρθεναγωγεῖον τῆς Κυρίας Κλάρκε,

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ'

Κάμνει πολλὴν ζέστην εἰς τὸ νησί τοῦ Φασουλάκη. Μὰ τί ζέστην ποῦ
κάμνει! Πολὺ μεγαλύτερη, καὶ ἀπὸ ἐκείνην ποῦ κάμνει ἐδῶ τὸν Ἰούλιον
καὶ τὸν Αὐγουστον.

Ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει κανένα ψάθινο καπέλλο, με πλατὺν γυρον,
διὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Οὔτε ὁ κύριος Μαιμούδοπουλος ἔχει· αὐτὸς ὅμως ἐπῆρεν ἕνα μεγάλο
φύλλο λατάνιας καὶ το ἔκαμεν ὀμβρέλλαν.

παρὰ τὴν Βανγόρην. Τὴν ἐποχὴν ἐκεί-
νην, ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ διὰ
πολλὰ πράγματα σχετικὰ πρὸς τὴν κα-
τάταξιν τῆς Ἑλλῆς, καὶ προπάντων νὰ
εὐρῆ ὄνομα διὰ τὸ κοράσιον. Εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ ἦτο ἀπλῶς ἡ Ἑλλὴ ἢ ἡ μίς Ἑλ-
λη. Ἀλλὰ διὰ τὸ Σχολεῖον, μόνον τὸ
κύριον ὄνομα δὲν ἤρκει. Καὶ μετὰ ἐρι-
μον σκέψιν, ὁ κ. Βώρκε ἀπεφάσισε νὰ
τὴν ἑνομάσῃ Ἑλλην Στεφανοῦ, εἰς ἀ-
ναμνησιν τοῦ μέρους, ὅπου τὴν εἶδε πρῶ-
την φορὰν (ὡς ἐνθυμηθεῖτε τὴν εἶδεν εἰς
τὸν Δημόσιον Κήπον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει-
ται ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Ἁγίου Στε-
φάνου.)

Ἡ Ἑλλὴ ἔκαμε κατὰ τὴν συνήθειάν
τῆς καταπληκτικὰς προόδους καὶ δὲν
ἤργησε νὰ ὑπερβῇ τὰς ἄλλας μαθητριάς,
ὅπως ἄλλοτε ὑπερέβη τὴν Ρόζαν. Ἦτο
πρότυπον ἐπιμελείας.

Τάχιστα τὴν ἠγάπησαν αἱ συμμαθή-
τριάς τῆς, καθὼς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς
καὶ αἱ διδασκάλισσαι. Ἦτο λοιπὸν πολὺ
εὐτυχῆς με τὴν νέαν ζωὴν, ἀλλ' ἀκόμη
εὐτυχέστερα ἐγίνετο κατὰ τὴν περίοδον
τῶν διακοπῶν, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
Δουβλίον.

Ἐξηκολούθει νὰ θεωρῆ τὸν κ. Βώρκε
(τὸν κ. Βώρκε τῆς, ὅπως τὸν ἀνόμαζε
πάντοτε ἡ εὐγνώμων καρδιά τῆς) ὡς τὸν
ἀριστον καὶ τὸν ἀγαθότερον τῶν ἀνθρώ-
πων, ἢ δὲ πρὸς τὴν Ρόζαν ἀγάπη τῆς
δὲν ἦτο ὀλιγοτέρα. Ἰπέκυπτε μετὰ
χαρᾶς εἰς ὅλας τῆς τὰς ὁρέξεις καὶ τὰς
ἰδιοτροπίας, χωρὶς μάλιστα νὰ το ἐννοῆ:
διότι ἠσθάνετο μεγαλύτεραν εὐχαριστή-
σιν νὰ ἰκανοποιῆ τὰς ἐπιθυμίας τῆς Ρό-
ζας παρὰ τὰς ἰδικὰς τῆς.

Ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία, καθὼς εἶπαμεν καὶ
ἄλλοτε, κατὰ βάθος ἦτο καλὴ, ἠσθάνε-
το ζωηρὰν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλην.
Ἄλλ' εὕρισκε τόσον φυσικὸν τὸ νὰ τὴν
ὑπακούῃ, ὥστε οὐδέποτε ἐσυλλογισθῆ νὰ
ὑποχωρήσῃ πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ παραμι-
κρὸν. Ἐν τούτοις ἠγάπα νὰ τὴν εὐχα-
ριστῇ, ἐζήτηε ἀπὸ τὸν θεὸν Ἄρχην
ἔτι ἐπιθυμοῦσεν ἡ Ἑλλὴ, καὶ ἐφύλατ-
τε πάντοτε διὰ τὰς διακοπὰς τὰς καλ-
λιτέρας τῆς διασκεδάσεις, διὰ νὰ τὰς
συμμερίζεται καὶ ἡ Ἑλλὴ.

Ἡ Ρόζα ἦτο ἐννέα χρόνων, ὅταν μίαν
ἡμέραν ἡ μίς Σμιλυ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν
κ. Βώρκε, ὅτι ἡ μικρὰ τῆς μαθήτρια ἐ-
δεικνυε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν μου-
σικὴν, καὶ ὅτι τὰ μαθήματα, ποῦ ἠμπο-
ροῦσε νὰ τῆς δώσῃ αὐτὴ, δὲν ἦσαν ἀρ-
κετά. Ὁ κ. Βώρκε ἐχάρη ὑπερβολικὰ,
διότι ἦτο ἐμπάθης μουσικός, καὶ ἔπαίξε
φλάουτον καὶ ἐτραγωδοῦσε. Ἄν ἠμπο-
ροῦσε νὰ προκίτῃ ὁ ἴδιος τὴν Ρόζαν με
κάποιαν καλλιτεχνικὴν κλίσιν, ἀφεύκτως
τὴν μουσικὴν θὰ ἐπρότιμα ἀπὸ κάθε
ἄλλο.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΜΕ

Καὶ ὁ Φασουλάκης ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ τὸ φύλλο τῆς
λατάνιας δὲν το φαίνεται στερεὸ· θὰ ἐπροτιμοῦσε μίαν ὀμβρέλλαν ἀπὸ
λίνον.

Ἄν ἦτον εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἔτρεχεν εὐθὺς εἰς ἕν Καταστήμα τῆς
ὁδοῦ Ἐρμού ἢ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, καὶ θὰ εὕρισκε κάθε εἶδους ὀμβρέλλαν,
μικρὴν, μεγάλην, ἀσπρὴν, μαύρην, εὐθηνὴν, ἀκριδὴν.

Δυστυχῶς τὰ μεγάλα Καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἔχουν Ὑποκα-
ταστήματα εἰς τὸ νησί τοῦ Φασουλάκη. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει οὔτε μαγαζὶ,
οὔτε μαγαζάκι—οὔτε ὀμβρέλλα!

Πολὺ καλὰ! Ὁ Φασουλάκης θὰ κατασκευάσῃ μίαν ὀμβρέλλαν μονά-
χος του!

Νὰ τον! Τὸν βλέπετε ποῦ τὴν φτειάνει. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τὰ
καταφέρνει ἀρχημα.

Δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἡ ὀμβρέλλα του εἶνε τόσον κομψή, ὅσον αὐτὴς.

ται τῆ Ἐρυθρᾷ Καρδίᾳ καὶ Ἰουστῇ Ἀνθοδότῃ. — ἡ Ἀντιγόνη Δαμάσκου Ἰησὺ Ἀλλογραφίαν μὲ τῆ Ἀντιγόνη καὶ Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα — ἡ Παδικὴ Χαρὰ Ἰησὺ ταρχικά τῆς Θεραπειάδος τῶν Μουσῶν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Γάιος Καίσαρα (Κ. Μ. αὐτοῦ σοῦ ἐξέλεκτα ὡστε δὲν μένει ἄνευ ψευδωνύμου ὡς ἐφοβήθη;) Ἀρρόεσσα Γάλασσα (Α. Η. αὐτὸ ἴσο τὸ ἀρρεῖον καὶ τὸ μόνον ἐλευθερὸν φίλος μου τὸν Μινωτάρον καὶ τὸν μικρὸν Γαζόν.) Γλαυφῶνον Γρόλλον (Χ. Α. αὐτὸ ἐξέλεκτα γράφεται καὶ πάντοτε θά σου ἀπαντῶ) καὶ Κρανὴ Φλόγα (Ο. Γ. ὁ κ. Σπυρίδης σ' ἐνέγραψε καὶ πιστεύω νὰ ἔλαβες τὴν ἀπάντησιν.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: ὁ Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας μὲ τὸν Σωτηρὸν Ὀρίοντα — ἡ Ἄδρα τῆς Κερκυρας μὲ τὴν Θεραπειάδα τῶν Μουσῶν, Δεσποτοπούλια Ἀθηνῶν (ἔχει καὶ τὸ ὄνομα;) Γαρδένια τῆς Μαγνησίας καὶ Ἐλευσινίαν Θεᾶν — ἡ Λακκὴ Μαργαρίτα μὲ τὸν Λιαζὸν Ὀρίοντα, Προκυμαία τῆς Σίου, (μὲ τὸ ὄνομα τῆς) Μανταρίνη τῆς Χίου, Γασσιμὴ τῆς Σίου καὶ Φιλικὸν Ζέφυρον — τὸ Ἀρνάκι τῆς Γαλατερῆ μὲ τὴν Μελλόουσαν Καλόγραν καὶ Βάδον Πάουελ — ὁ Χιώτης Σουλῆτης μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Φουσταρέλλα, Φιλαγγιὸν Ἑλληνα καὶ Κατρί — ὁ Ἠλλοίανος τῆς Ναυαργίδος μὲ τὴν Πικρομένην Καρδόβιαν καὶ Ναυτοπούλιαν τῆς Ἀνδρου — ὁ Ἐρμιαεὺς μὲ τὸν Τρωάδα καὶ Δόρτα τῆς Θαλάσσης (μὲ τὰ ὄνοματά των) — ὁ Ναβαζιάνης μὲ τὴν Ἐρδοκὸν Φαριανή, Φωσφορίουσαν Γάλασσα καὶ Μικρὸν Γάστρον — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Ἰσθμοῦ μὲ τὸν Στέφανον Βάργη καὶ Ἰωάνη — τὸ Κροῦδ Φαράκι μὲ τὴν Μαργαριτοφόρον, Κανκοσίαν, Ναυτοπούλιαν τῆς Ἀνδρου καὶ Ἀντιγόνην — ὁ Νέος Ναυτής μὲ τὸν Ἴσρα τῆς Σύρου, Ἴσρα Θεοῦ καὶ Νομηνίδα τῆς Ἀίρρης — τὸ Γλυκὸ Ὀνειρὸν μὲ τὴν Νεροχολόνην, Καρδίαν Μουσικήν, Πηπὸν τῆς Ἐρμήου, Ναυοικῶν καὶ Μεταγρολικὴν Σελητολάτρια — ἡ Σαβὴ τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὴν Κιταϊτίουσαν Γάλασσα, Καρχαρία τοῦ Παλῆρου, Τσοκνίδα τῆς Τερψιδέας καὶ Μακιμοπού — τὸ Ἀνθοφόρον Κανιστορὸν μὲ τὸ Ρόδο τοῦ Ἀπρίλιου — ἡ Φωσφορίουσα Γάλασσα μὲ τὴν Προσιλὴ Ἀνάμνησον, Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου, Ἠλίον τῆς Ἀθήνης, Σπιντεροῦδη Ἡμέραν καὶ Τρωάδα — ἡ Μεταγρολικὴ Σελητολάτρια μὲ τὴν Παλλῆην Βάδον (μὲ τὸ ὄνομα τῆς) Βεσποδὴ Νότον, Μελλόουσαν Καλόγραν καὶ Μαγικὴν Βιάδα — ἡ Ἀγριαβιόλεττα μὲ τὴν Γρυνάραν καὶ Αὐτοκαταίτραν Βιάδα — ὁ Κρητικὸς τῶν Διγαργῶν μὲ τὸν Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου, Νεράϊδα τῶν Σπιντοῦν καὶ Σαρθῆ Βασίλιδα (μὲ τὰ ὄνοματά των) — τὸ Ἄρθος Ἀρθεῶν μὲ τὸν Ἀετὸν τῆς Αἰρρης, Ρόδο τοῦ Ἀπρίλιου, Φάρι τῆς Σηρώας καὶ Πηλοικαίη Σελήτην — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μὲ τὸ Ἄρθος Ἀρθεῶν, Ἀγρὸ Μενεξεδάκι, Ἐρημίτην, Λιαζὸν Ὀρίοντα καὶ Κρητικὸν Κάσταρον — ἡ Ἀναξιάτικη Βραδέ μὲ τὴν Παιρακίην Ἀθῶν, Τί με μέλει, Ἐρδοκὸν Φαριανή, Κωνσταντίνου Κόδρον καὶ Σωτηρὸν Ἀμαζόνα — ἡ Ποιμενία τῆς Αἰρρης μὲ τὴν Ναυτοπούλιαν τῆς Ἀνδρου, Γαρδένια τῆς Μαγνησίας, Μαργαριτοφόρον, Ζουλέικαν καὶ Ἑλληνίδα τοῦ Βορρῆ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διπλασια πρὸς τοὺς φίλους τῆς Ναυτοπούλιαν τῆς Ἀνδρου, Ζουλέικαν, Προσιποπούρον Ἰσπότην (διατί ἔχει; καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος εἰμπορεῖ νὰ ἀνομάσῃ φίλος.) Παρθενὸν (ἔχει πρῶ-

τος δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τετάρτον, παρὰ μόνον ἑστὸν σοῦ προτείνω.) Ἐθικὸν Ἰμνον (σ' εὐχαριστῶ πολὺ ἐπειδὴ τάποτε τέλεμα αὐτῶν τῶν Διαγωνισμῶν πειθῶν νάρηθον ἀκόμη. ἔβρινα κἀδὸν νὰ μὴ σπέρσω ἕως ἔβτε τοὺς συναδέλφους σου τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ σε γνωρίσω, καὶ δε' αὐτὸ δημοσιεύω σήμερον τὴν εἰκόνα σου.) Ἐρηνή Καρδία (εὐτυχὴ καὶ ὑπερήφανον διὸν εἶνε φίλη μου, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνεπιτόμον, ἕως νὰ λάβῃ τὸ φύλλον καὶ νὰ ἰδῇ τὴ ἀπάντησιν αὐ' Ἀνεψία τοῦ κ. Βῆρος.) Ἀναξιάτικη Βραδέ (εὐτυχὴ) τετρ. ἔλαβα Πηροῦσαν Καρδίαν (εὐτυχὴ) ἐντελὴς ἀναξιάτικη ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰ ὑφαία λόγια καὶ μὲ τὰ ὑφαία ἄνθη τοῦ ἀγροῦ εἶμαι εὐτυχὴ διὰ τὴν νέαν μου φίλην καὶ εἶπὲ τίς νὰ μου γράψῃ γρηγορα διὰ νὰ τῆς ἔγκρινον καὶ τὸ ψευδώνυμον ἔσῃρας, κατὰ τὸν Κανόνισον, ἐφείλει νὰ μὴ γράψῃ ἰδιοχείρως.) Ἐρδοκὸν Νέρος (ἔχει καλῶς.) Κωνσταντίνου Βερετοῦν (πολὺ καθάρν τὸ γράψιδόν σου καὶ ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ γράφῃς. ἔδωσα τὴν ἐσώκλειστον πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σοῦ ἀπήτησεν.) Σπιντοῦν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ θερμῶς διὰ τὸ ἐσπῆμα — ὁ Παῖδ. Πνεῦμα χαριτωμένον — ἀλλὰ Διψίματα θὰ μὴ μὴ στείλῃς. ἔταν προκηρυχθὴ Διαγωνισμός, διατί δὲν μου γράφεις συχνότερα, ἀπ' οὐ εἶσαι τόσο καλὸ παιδάκι καὶ με ἀγαπᾷς πολὺ;) Μαργαρίτου Φόλλου εἶμαι πολὺ εὐτυχὴ διὰ τὸν ἐνδοξασιμὸν τῶν Ναυοικῶν μαθητηρῶν.) Δροσοῦλιαν τῆς Ὀσσης (αὐτὸ ἐνοεῖται, διὰ τὸ ὄνομα.) Ὁρειώτης: εἶνε διὰ παιδιὰ μεγαλήτερα ἀπὸ σέ' χαίρω πολὺ εἶσαι φίλη τῆς καλῆς μου φίλης "Δυνας." Φιλοσοφὸν τοῦ Ἠβελίου (μὰ διατί τόσο σήντομος; Ἄρθος) Ἄρθος (εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς καλὰς εἰρήνας.) Μαργαριτοφόρον, Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ (ἐλπίθωσαν καὶ ἐστέλλωσαν.) Νυκτοκόρα (ὁ Ἄνατις σοῦ ἀπαντῶ δὲν ἤλαξε μορὰς ἔλας ὁ Πρωτεύς.) Ἄνατις εἶνε ἔνομα τὸς; νὰ δὲ μοῦρτα τοῦ ἀπαρῆλακτα ἔλας τὰ βέλους; εἰς τὰς εἰρήνας σου.) Κρητικὸν Κάσταρον (δὲν φαντάζεσαι τὴν χαρὰν τῆς Κιχῆς δὲν ἔλαβε τὴν Πέλιαν πού τῆς ἀφαιρῆται τὰρα παιδιέται νὰ τῆν μὴ ἔτὸ πῖνον, ἀλλ' ἀκόμη δὲν το κατάρθωσεν.) Ἐρυθρᾷ Ἀνθοδότῃν γένη διὰ τὰς τῶνας πρῶδου: εἶχες νὰ μου γράψῃς τῶσον εὐχαρίστησα, καὶ ἔλαες τῶσον κειρὸν; γράψε μου λοιπὸ συχνότερα, διὰ νὰ χαίρωμαι: ἔδω τὸ κοράσια τῆς ἠλικίας σου ἄμνησον τὰ συνήθη ἐργόχειρα: τί τῶσαι ἠδαιότερον;) Μελλόουσαν Καλόγραν (ποσοῦ μὴ συνεκίνησεν ἡ ἀταρχὴ, τὴν ἵστικὴν μερτοῦρῆ ἡ ἐπιστολή σου! καὶ σε πιστεύω εἶσαι φίλη μου πρὸς ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ με ἀγαπᾷς, τῶσον; ἡ φίλια, εἶπαν, ὁμοίως: μὲ τὸ κρασί' ἔσαν παλῆρονι ἀνδρὸν ἐνύση, τῶσον δυναμῶνα.) Ἑλληνικὴν Ἐρηνήν, Βραδέ τῆς Ἐρμῆου (εἰς ἐκείνη παῦ μ' ἐρωτᾷ, σὺ ἀπαντῶ δὲν εἶπε: δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παύσῃ ὁ ἀδελφὸς σου, διὰ νὰ μου γράψῃ σὺ εἰμπορεῖς ἐξέπειρα νὰ μου γράψῃς καὶ αὐτὸ) Κορινθιακὸν Κῆμα (διεβήλας τὸ συχνὰ χαρακτηριστικὰ σου εἰς τοὺς συναρτάς μου, τοὺς νέους ποιητᾶς.) Βαροῦλα τοῦ Παρῆ (ὁ κ. Σπυρίδης σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν χαιρετῶν.) Σπιντοῦ Μοτάχο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου ἑκάστην εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄνωσιν δεχταὶ μέχρι τῆς 8 Μαΐου.
 Ὁ χάρης τῶν ἰσώτων, ἐπὶ καὶ ὅπου δὲν νὰ γράφωμαι τὰς ἡμέρας τῶν οὐ διαγωνισμῶνα, πᾶσις ἐν τῷ γράφει μου ἐπὶ φανέλιου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ κίραται 50.
 128 Δεξιγραφίος.
 Ἄρθρον εἶνε τὸ πρῶτόν μου καλεῖται πολὺ τὸ δευτέρον μου.
 Ἀντωνυμία τὸ τρίτον μου, καὶ μέρος γῆς τὸ σύνολόν μου.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ Ἑλληνικῆς Α. Ἀναγνώστης.

129. Μεταγραμματισμός.
 Ἀρχαῖα ἰστορία τὴν λαβὴν φίλε μου, θραύω μόλις. Καὶ ἄλλην θέτων, ἀπὸ τὸς ἀνεφάνη πλῆς. Ἐπιτολὴ ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστη Κόδο.

130. Τονόγραφος.
 Πηγὸν θαλάσσης θά χαθῆ ἢ λίγνωση ἀν τονισθῆ. Καὶ νὰ προσθήθῃ θά ἰσθῆς. Ἐπιτολὴ, νόστιμος, ἴδους.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Παντακοῦ.

131. Τετραγώνον μετὰ σταυροῦ.
 * * * * * Νάντικατασταθὸν εἰ ἀστερι- * * * * * σκοὶ διὰ γραμματικὰς ὄψεις ὡ- * * * * * στε ναναγνώσκεται: ἕως ἔ- * * * * * λάττωμαι, κἴτω τεμάχιον ἔν- * * * * * λου' δεξιὰ τόπος δεινρόφωτος, ἀριστερὰ μέρος τοῦ πλοίου. Πῆς δὲ τὸν σταυρὸν ἀριστερῶς ἁμαξίας Ἀυτοκράτορα, καθέτας ῥωμαῖος στρατηγός.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου τῆς Κολοκωνσοῦ.

132. Σύνθεσις Σταυροῦ.
 Διὰ τῶν κατατέρων συλλαβῶν νὰ σχηματισθῶν τέσσαρες λέξεις, ἀποστελοῦσαι σταυρὸν. ΜΟΣ- ΕΙ- ΓΙ- ΜΕ- ΚΟΝ- ΛΕ ΑΟ- ΚΟΝ- ΕΙ- ΚΙ- ΑΟ- ΚΟΣ.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Μιχαήλ Μανώ.

133. Μαγικὴ Βιάδα.
 Ὁ Νίκος, ἡ Σαπφία, ἡ Ἑλλη καὶ ὁ Φωκίων ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν εἰς ἀπειρῆτον. Ἀθήνη, ἐν' ᾧ ἔπαυαν, ἐπιφαίνεται ζῶν τ' ὁ Νίκος κρέπεται πρῶτος εἰς φυγὴν, καὶ προσεβήσας, πῖπται. Ἄλλ' ἐν' ᾧ φανάζει τρομαγμένος: Φύγετε! Φωκίων! Ἑλλη! Σαπφία! — Τὸ ζῶον, πρὶν νὰ διαβάσῃ κανένα, πῖπται καὶ ἐκπνέει. Τὶ ζῶον ἴσο καὶ διατεῖ ἐφόρῃεν.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ τ. Βούρου.

134. Παίζιον.
 [1 2 3 4 5 6 7 8 9 + - = - - - - x] = 4.
 Νὰ τεθῶσι τὰ σημεῖα μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν (οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ μετακινήθωσιν) ὥστε ἀπὸ ἑκτε- λεσθῶν αἱ ὀκτώ σημειωθησόμενα πράξεις, νὰ προκύψῃ ὁ ἀριθμὸς 4.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ Γεωργίου Α. Ἀναγνωστοῦ.

135. Ποικίλη Ἀντιστοιχία.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμε- νων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρί- του τῆς τρίτης καὶ ὀκτώ καθέτης, σχηματίζουν ἀρχαῖον γλωσσικόν:
 1, Ἐρθρακη ἐκουσίας. 2, Νῆρος ἑλληνική. 3, Ἐντορον. 4, Ἀρχαῖα Βασιλευσα. 5, Θεὸς Αἰγυπτίας. 6, Ὄρος τῆς Ἀσίας. 7, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 8, Πηπὸν φέτιον. 9, Ἡπειρος. 10, Ἐγλήμμα. 11, Γραφικός ὑπάλληλος. 12, Ἀρ- χαῖος Βασιλεὺς.
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης.

136. Ἐλλειποσφραγισμὸν.
 α το - α τ - α α
 Ἐπιτολὴ ὑπὸ τῆς Κωνσταντίνου Καρδοῦλας

137. Γράφος.

εα	αι	τι	τι	
ια	ια	σι	τι	2Κ.
εα	αε	εα	α	τι
εα	ια	α	τι	τι
εα	εα	αι	τι	τι

 Ἐπιτολὴ ὑπὸ Σταυρ. Κ. Σωτηρῆ

Λ Υ Σ Ε Ι Σ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκησῶν τοῦ φύλλου 7.
 57 Μυαλὸς (μῖα, λᾶ.) — 58. Ψυχὴ (ψι, χῆ.) — 80. Ὅθεις — Ὅθεις.
 60. Μ Ρ Ο Η ΘΙ Ρ Ο Μ Ο Σ
 Μ Ο Ι Ρ Α Β Ο Α Ο Σ
 Η Ρ Α Κ Ο Ν Ο Ν
 Α Σ Τ Ο Μ Α
 62—66. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τῆς συλλαβῆς τὸ σχηματίζοντα: ὄσιος, τόμος, σάμα, σάλας, ἄρος. — 67—68. 1, Ἄρος, αἶνος, αἶνος, ἄ- νος, τόνος, Τῆρος, ὀψῆος 2. Κίμων, κίμων, ἔ- ον, Ἴος, ἴος, ὄσιος, αἶνος, αἶνος, ἄρος, ἄρος, ἄρατος. — 69. Ὁ ὀπιός τῶν ὀδόντων εἶνε ὄσιος. — 70. Φίλος πιστός, σιέπη κρατάς. — 71. Ἡ εἶς δευτέρα φύσις.